

Rockerne Fred eller forbud?

*Fællesarrangement tirsdag
den 28. april 1998 kl. 19.00
Annexauditorium A
Stuvestræde 6, København*

Oplægsholdere

- Kandidatstipendiat Joi Bay
- Professor, lic.jur. Gorm Toftegaard Nielsen
- Fængselsinspektør Ole Hansen
- Advokat Thomas Rørdam

Ordstyrer, professor, lic.jur. Vagn Greve

Rockerkrigen i Norden har givet anledning til en række politiske, juridiske og administrative spørgsmål, som vil blive belyst under indlæggene og den påfølgende debat. Blandt spørgsmålene er:

- **Var rockerloven “hovsa-lovgivning”?**
- **Er loven til at administrere?**
- **Hvilke metoder har politiet taget i anvendelse i efterforskningen af rockerkriminalitet?**
- **Situationen i fængslerne - er rockerne “den herskende klasse”?**
- **Kan rockere straffes kollektivt?**
- **Kan og bør rockerorganisationer forbydes?**

Arrangementet er et fællesarrangement mellem *Dansk Kriminalistforening, Nordisk Administrativt Forbund, Landsforeningen af beskikkede Advokater, Juridisk Forening og Det Juridiske Fakultet ved Københavns Universitet.*

Alle er velkomne.

Landsforeningens Meddelelse 10/1998

Beviser - Fotokonfrontationer.

Fotokonfrontationer er der skrevet meget om, men lad os tage et frisk eksempel. Du er en fremadstræbende politiassistent, der modtager en anmeldelse om et tasketyveri el. lign.

Vidnet beskriver gerningsmanden således:

mand, 40-50 år, ca. 175 cm høj, kraftig af bygning, stort rundt hoved med mørkeblond kort hår. Sydlandsk udseende med rimelig lys hud.

Kan muligt genkendes.

Forurettede får herefter forevist en fotoserie med 10 fotos. Den kan af gode grunde ikke gengives i bladet her, og redaktøren skynder sig at tilføje, at de nedenfor anførte fotos ikke stammer fra Danmark, men er hentet over Internettet fra forskellige landes fotoserier over eftersøgte kriminelle. Den minder med hensyn til aldersspredning, hovedform og hudfarve imidlertid meget om den rigtige fotoserie, bortset fra at der her kun er medtaget 6 figuranter. Der rettes en særlig tak til en københavnsk politistation for inspiration til at bringe illustrationer i bladet. Desværre råder redaktøren ikke over en reproduktionsteknik, der kan yde billederne fuld retfærdighed.

Samfundstjeneste - Dokumentfalsk

Straffelovens § 62 og § 171

Ubetinget frihedsstraf, 1 år og 6 måneder til 22-årig for omfattende dokumentfalsk med hensyn til checks. Byretten havde idømt samfundstjeneste i 240 timer.

Ø.L. 2. afd. a.s. S-3131-96, 21/10 1996

I Medd. 65/1995 er der som præmis henvist til en Gentofte Rets dom af 26/8 1996 (SS nr. 459/96). Anklagemyndigheden har gjort opmærksom på, at den i præmissen omtalte dom er blevet anket, med et for anklagemyndigheden gunstigere resultat.

Byretsdommen drejede sig om fire personer, der var tiltalt for en lang række forhold af hæleri med hensyn til checkhæfter og kørekort m.v. og herefter udstedelse af falske checks. Byretsdommen er på 34 sider med 119 forhold og gengives derfor ikke i sin helhed.

A og C fik 6 måneder betinget af samfundstjeneste i 100 timer, B 1 år og 3 måneder betinget af samfundstjeneste i 240 timer, 3 måneder ansås udstået med varetægtsfængslingen.

Referatet koncentrerer sig i det følgende om T på 22 år, for hvem sagen blev anket:

T var i forhold 14 tiltalt for anstiftelse af tyveri efter straffelovens § 276, jfr. § 23, ved fra februar til maj 1996 at have bestilt stjålne checkhæfter via en mellemmand hos en postmedarbejder, som på ti forskellige arbejdsdage stjal ca. 40 checkhæfter, hver med 25 checkblanketter.

Forhold 16 - 19 drejede sig om hælerier med hensyn til kørekort m.v. Forhold 20 og 22 om forfalskning af kørekort.

Herefter opdelt i særskilte forhold dokumentfalsk i forening med to af de medtiltalte	ca.	kr. 597.000
til sammenlagt et beløb på	ca.	kr. 52.000
og med en af de medtiltalte	ca.	kr. 106.000
og to af de medtiltalte	ca.	kr. 322.000
og alle de medtiltalte	ca.	<u>kr. 67.000</u>
og én af de medtiltalte	ca.	kr. 1.144.000
I alt	ca.	

Den mest aktive af de medvirkende var tidligere for dokumentfalsk i 1995 straffet med en betinget tillægsstraf på 30 dage. Der var ikke foretaget rettergangsskridt uden for prøvetiden.

T var i februar 1995 for dokumentfalsk straffet med 6 måneders fængsel betinget af samfundstjeneste i 120 timer. Der var tale om en fællesstraf med en tidligere betinget dom fra juli 1994. Samfundstjenesten var udført. Derudover havde T i marts 1996 for tyveri og dokumentfalsk fået 6 måneders fængsel som fællesstraf med de i februar 1995 påkendte forhold.

De øvrige var ikke straffet af betydning for sagen.

T blev frifundet for en af forfalskningerne af kørekort og for checks til et samlet beløb på ca. kr. 135.000 og i byretten straffet med fængsel i 1 år og 6 måneder. Det fandtes upåkrævet, at straffen blev fuldbyrdet i sin helhed, hvorfor 1 år blev udsat på udførelse af samfundstjeneste i 240 timer.

T havde siddet varetægtsfængslet 2½ måned.

Anklagemyndigheden ankede til skærpeelse alene for T, navnlig således at straffen blev gjort ubetinget. T påstod formildelse.

T oplyste, at han havde planlagt at begynde en informatikuddannelse i begyndelsen af 1997. Han manglede at afsone 3 måneder af dommen fra marts 1996 og kunne antagelig påbegynde uddannelsen under udgang fra Statsfængslet i Horserød.

Landsretten udtalte:

"Straffen, der til dels udmåles som en tillægsstraf, jfr. straffelovens § 89, findes passende.

Efter kriminalitetens omfang og karakter samt tiltaltes tidligere straffedomme og hurtige recidiv findes straffen ikke at kunne gøres delvis betinget som sket.

I øvrigt stadfæster landsretten dommen i det omfang, der er anket.

Tiltalte har været fortsat frihedsberøvet under anken."

Medvirken - Røveri - Frifindelse

Straffelovens § 23 og § 288

To 19-årige tiltalt for forsøg på røveri, S for at have fremtaget kniv og rettet denne mod struben på A, mens han gentagne gange bad om penge. T blev i byretten dømfældt for at være blevet på stedet og stillet sig lige over for ofret B, dog uden at foretage sig noget. Ved at undlade at gribe ind, havde han derved gjort sig skyldig i røveri, mente byretten, men landsretten frifandt, henset til, at der ikke var nogen forudgående aftale mellem S og T, begivenhedsforløbet ganske kortvarigt, og at der ikke af T var fremsat udtalelser eller foretaget handlinger rettet mod de forurettede.

Ø.L. 19. afd. a.s. nr. S-1495-96, 25/11 1997

S og T, begge 19 år, var tiltalt for forsøg på røveri i februar 1996 ved i forening, ved vold eller trussel om øjeblikkelig anvendelse af vold, at have forsøgt at aftvinge A og B kontanter, idet en af de tiltalte spurgte A og B, hvad klokken var, hvorpå S fremtog en dolk og holdt dolkens æg mod A's strube, idet han sagde: "Giv mig dine penge," ligesom en af de tiltalte sagde til B: "Vi skal også have dine penge", og da A svarede, at han ingen penge havde, slog S ham i ansigtet med knyttet hånd, alt imens T stillede sig helt tæt hen til B, som havde ryggen op mod husmuren, for at hindre ham i at tilkalde hjælp, hvilket imidlertid mislykkedes, idet en taxi stoppede tæt ved gerningsstedet, hvorpå A og B løb bort fra stedet.

S var desuden tiltalt for overtrædelse af våbenloven ved at have båret en dolk.

S kunne i forhold l ikke erkende røveri, men kun trusler. T nægtede sig skyldig.

S havde en bødesag fra 1995 - ikke for ligeartet kriminalitet.¹⁾ T var ustraffet.

Byretten lagde vedrørende S til grund, at det var ham, der rettede henvendelse til A og B, greb A og pressede ham mod muren samtidig med, at han fremtog en kniv og rettede den mod A's strube. Det var ligeledes S, der gentagne gange bad om penge, og da dette ikke blev imødekommet, gav A et knytnæveslag i ansigtet. S havde derfor forsæt til røveri og var skyldig efter anklageskriftet.

Byretten fortsatte:

¹⁾ Hvorfor man kan spørge sig, om det var nødvendigt at oplyse under domsforhandlingen og citere i dommen. ER

"Retten finder ikke at kunne lægge vægt på tiltalte T's forklaring om, at han straks gik fra stedet. Efter de samstemmende vidneforklaringer må det derimod lægges til grund, at tiltalte blev på stedet og placerede sig lige over for B, dog angiveligt uden at foretage sig noget hverken fysisk eller verbalt. Tiltalte T må grundet sin placering og toneleje helt sikkert have overhørt tiltalte S's ordveksling med A. Han kan derfor ikke have været i tvivl om, hvad der foregik. Ved at undlade at gribe ind over for S - i modsætning til hvad han gjorde kort efter ved Australian Bar, men ved tværtimod at placere sig tæt op ad vidnet B, må det have stået tiltalte T klart, at netop hans tilstedeværelse dels havde betydning for styrkeforholdet, dels muliggjorde S's forehavende og dels hindrede A og B i at flygte.

Retten finder således også, at tiltalte T er skyldig i anklageskriftet."

S fik fængsel i 9 måneder, heraf 6 måneder betinget af prøvetid på 2 år og 1 års tilsyn.

T fik fængsel i 6 måneder betinget, idet retten bemærkede:

"Retten har ved udmålingen af tiltalte T's straf lagt vægt på, at ideen til røveriet opstod spontant hos tiltalte S uden forudgående aftale, at T's rolle var af overvejende passiv karakter samt til de særdeles gode oplysninger om tiltaltes personlige forhold."

T ankede til frifindelse. Anklagemyndigheden påstod stadfæstelse.

Resten er citat af landsrettens dom:

"Efter den stedfundne bevisførelse må det lægges til grund, at medtiltalte, nu domfældte S, uden forudgående aftale eller fælles indforståelse med tiltalte pludselig rettede henvendelse til de forurettede som beskrevet i anklageskriftet.

Det må ligeledes lægges til grund, at tiltalte under begivenhedsforløbet, der var ganske kortvarigt, standsede op og blev stående foran B, der stod 1-2 m fra A, og at der ikke af tiltalte er fremsat udtalelser eller foretaget handlinger rettet mod de forurettede.

Tiltalte findes ikke ved sin tilstedeværelse under disse omstændigheder på strafbar måde at have medvirket til det skete, hvorfor tiltalte vil være at frifinde."

Landsforeningens Meddelelse 13/1998

Vold - Grov - Straffekortning på grund af varetægtsfængsling

Straffelovens § 86 og § 245

T medbragte kniv for at stikke bror. Dømt efter § 245, jfr. § 21 til fængsel i 3 måneder, der ansås udstået med varetægtsfængsling i 66 dage, bl.a. under hensyn til, at varetægtsfængslingen skete under en sigtelse for forsøg på manddrab.

Retten i Ålborg, ss 9701822-1, 16/1 1998

T på 33 år var tiltalt for overtrædelse af straffelovens § 245, jfr. § 21 forsøg på legemsangreb af særlig farlig karakter - ved den 10. november 1996 ca. kl. 02.55 med henblik på at tilføje sin bror A stik med en kniv, at opsøge broderen på dennes bopæl X, hvor T, alt medens han flere gange råbte, at han ville slå broderen ihjel, huggede ud efter broderen med kniven samt prøvede at stikke kniven ind i siden på broderen, hvilket imidlertid mislykkedes, da broderen overmandede T.

T var ikke tidligere straffet.

T nægtede sig skyldig, idet han alene havde haft forsæt til trusler, hvilket ikke var omfattet af tiltalen.

Der blev afgivet forklaring af T samt vidneforklaring af A og politiassistent P. Forklaringerne fremgår af retsbogen.

Af en analyseerklæring fremgik, at der i en blodprøve udtaget af T den 10. november 1996 kl. 04.55, fandtes en alkoholkoncentration med en mindsteværdi på 2,48 o/oo. Der var ikke spor af andre stoffer i blodet.

Forsvareren gjorde gældende, at der forelå straffrihed, jfr. straffelovens § 16, eller strafbortfalds- eller nedsættelsesgrunde, jfr. straffelovens § 85.

Domsmandsrettens bemærkninger:

“Det må efter det oplyste lægges til grund, at tiltalte har været kraftigt påvirket af spiritus, men ikke af andre stoffer. Særligt efter vidnet A's forklaring, hvorefter tiltalte flere gange havde hugget med kniven efter ham, men ikke ramte ham, da han veg tilside og overmandede og fastholdt ham, ligesom han slog kniven ud af tiltaltes hånd, samt tiltaltes forklaring, hvorefter han efter at have forladt Planet-pub'en var på sin bopæl, inden han gik til vidnets bopæl, finder retten det bevist, at tiltalte ved henvendelsen til vidnet havde forsæt til at skade denne, som han var sur på, med den med-

bragte kniv. Under hensyn dels til angrebets farlighed, dels til at tiltalte ikke forvoldte skade inden han blev overmandet, findes straffen efter straffelovens § 245, jfr. § 21 at kunne fastsættes til fængsel i 3 måneder. Betingelserne for straffrihed, strafbortfald eller strafnedsættelse findes ikke opfyldte.

Tiltalte har været frihedsberøvet fra den 10. november 1996 til den 15. januar 1997. Bl.a. under hensyn til, at varetægtsfængslingen skete under en sigtelse for overtrædelse af straffelovens § 237, jfr. § 21 anses straffen for udstået ved varetægtsfængslingen, jfr. straffelovens § 86, stk. 1, 4. pkt."

Landsforeningens Meddelelse 14/1998

Kriminalitet og national oprindelse 1995

Danmarks Statistik har - fortjenstfuldt - udarbejdet en statistik om ovennævnte emne, således at alle i det fyldige tabelmateriale kan få bekræftet eller afkræftet deres fordomme.

Socialsikring og retsvæsen 1998:2

Statistiske Efterretninger 49 kr., 31 sider hæftet, tlf. 39 17 30 20, fax 39 17 39 99, e-post pkr@dst.dk.

Kongehusets Dronning og Tronfølger er - rent statistisk - danske, trods det ikke ubetydelige svensk, tysk, franske islæt.

Som **indvandrere** opfattes en person født i udlandet, hvis forældre begge (eller den ene, hvis der ikke findes oplysninger om den anden) er udenlandske statsborgere eller født i udlandet. Hvis der ikke findes oplysninger om nogen af forældrene, og personen er født i udlandet, opfattes personen også som **indvandrere**.

Som **efterkommer** opfattes en person født i Danmark af forældre, som begge (eller den ene, hvis der ikke findes oplysninger om den anden) er indvandrere eller efterkommere. Hvis der ikke findes oplysninger om nogen af forældrene, og personen er udenlandsk statsborger, opfattes personen også som **efterkommer**.

Det forkætrede begreb "**andengenerationsindvandrere**" forekommer heldigvis ikke i opgørelsen. Det er upræcist og egnet mere til at stemple end bibringe relevant oplysning.

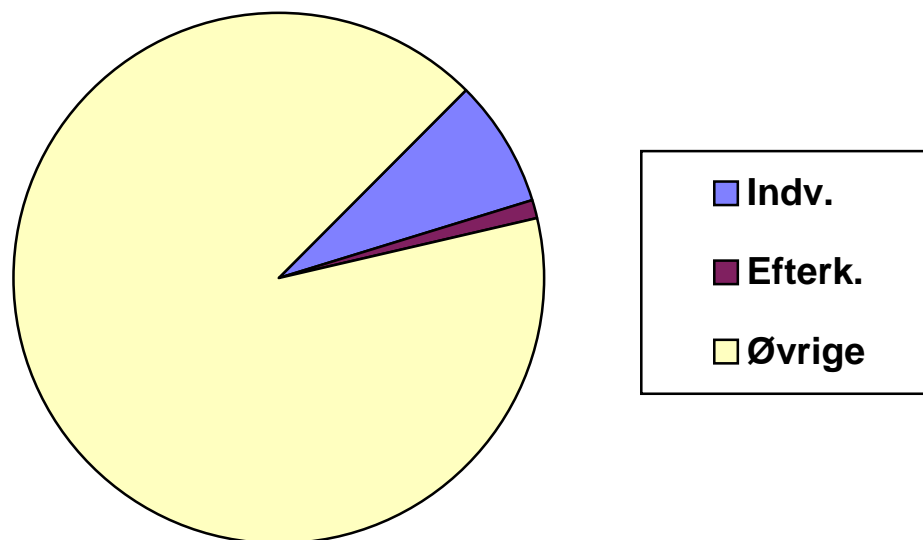
Redaktøren er således teknisk set datter af en **indvandrer**, derved at hendes mor, skønt så dansk som nogen, ved fødslen i 1915 var tysk statsborger, født af tyske (men meget dansksindede) statsborgere i Nordslesvig, som bl.a. takket være redaktørens oldefar blev stemt hjem til Danmark i 1920.

Da redaktørens far imidlertid var dansk, trods fjerne tyske aner i 1700-tallet, er redaktøren - statistisk set - ikke en **efterkommer**.

Hvad der får mennesker eller bestemte befolkningsgrupper til at begå kriminalitet, skal man spørge kriminologer om; svaret finder man ikke umiddelbart i ovennævnte hæfte fra Danmarks Statistik.

Mange af de personer med udenlandske navne, der sigtes og siden dømmes, er uden bopæl i Danmark. Fra og med 1995 har Kriminalregisteret fået en "tilhørsforholdskode", og derfor drejer hæftets materiale sig om **alle strafferetlige afgørelser truffet i 1995**, både straffelovs- og særlovsovertrædelser.

Det er nu muligt at udtage sager med asylsøgere, ulovligt ophold og turister, og hermed er en ikke ubetydelig del af "høsten" i et grundlovsforhør forklaret, særligt fordi disse personer på grund af deres usikre tilhørsforhold til landet lettere fremstilles og fængsles.



Tilbage bliver en restgruppe, der udgør undersøgelsespopulationen. Heraf var 7,9% indvandrere, knap 1% efterkommere og 90,6% den øvrige del af befolkningen.

Ser man bort fra kvinder, der stadig på alle niveauer og i alle grupper registreres for markant mindre kriminalitet, bliver der tilbage, at:

“Særlig høje er kriminalitetshyppighederne for unge mænd af udenlandsk oprindelse. Således blev 15,1% af de mandlige efterkommere i alderen 20-29 år fundet skyldige i mindst et forhold i 1995 mod 9,5% af indvandrerne og 8,3% for befolkningen som helhed. Den høje andel for efterkommerne skal dog ses i sammenhæng med, at det absolutte antal personer og antal afgørelser er af begrænset størrelse. Det samlede antal afgørelser for de 20-29 årige mandlige efterkommere udgjorde 371 i 1995.”

Enhver praktiker ved med sig selv, at der er oprindelseslande, der særligt hyppigt forekommer i klientporteføljen. Der er andre nationaliteter, man aldrig ser.

Hjemmestrikkede forklaringer herpå skal undlades, men statistikerne har - uden at gå helt så tæt på - med sikkerhed kunnet uddrage den konklusion (side 11) at:

“Mænd fra de mindre udviklede lande havde et kriminalitetsindeks på 143, og de 15-19 årige havde et kriminalitetsniveau, som lå 80% over gennemsnittet. Blandt landegrupperne er det Afrika, Europa i øvrigt (d.v.s. Europa ekskl. EU-lande) og Asien, der ligger højt for både mænd og kvinder. Særlig høj er kriminaliteten blandt 15-19 årige mænd, hvor Afrika har det højeste indeks på 211 og Øvrige Europa og Asien begge har et indeks på 164, jfr. oversigtstabel 9.”

Andre faktorer spiller, som vi alle ved, ind (side 12):

“Kriminalitetshyppigheden fordelt efter urbaniseringsgrad er vist i oversigtstabel 10. Både for befolkningen i alt og for personer af udenlandsk oprindelse er kriminalitetshyppigheden højest i Københavns og Frederiksberg Kommuner, og der er tendens til, at hyppigheden falder med lavere urbaniseringsgrad. Det bemærkes, at næsten en tredjedel af de skyldige personer med oprindelse i udlandet boede i København og Frederiksberg, jfr. tabel 5a.”

Hertil kommer efter almindelig erfaring den sociale status (side 14):

“Set under ét var den aldersbetingede kriminalitetshyppighed højere for personer med sociale ydelser end for personer uden ydelser, både for personer af udenlandsk oprindelse og for hele befolkningen, jfr. oversigtstabel 12. Samtidig ses, at personer af udenlandsk oprindelse gennemgående havde et højere kriminalitetsniveau end hele befolkningen, uanset arten af sociale ydelser.

Blandt modtagere af kontanthjælp ses imidlertid, at kriminalitetshyppigheden var betydeligt højere for hele befolkningen (indeks 227 for mænd, 247 for kvinder) end for personer af udenlandsk oprindelse (indeks 181 for mænd, 218 for kvinder).”

At drive selvstændig virksomhed er farefuldt, særligt når man ikke fuldt og helt er inde i det komplicerede regelkompleks (side 16):

“Kriminalitetshyppigheden for selvstændige 20-29 årige mænd af udenlandsk oprindelse var med et indeks på 247 mere end dobbelt så høj som den gennemsnitlige kriminalitet for hele befolkningen.”

Derimod er kriminaliteten blandt **arbejdsløse** næsten ens for personer af udenlandsk herkomst og for den samlede befolkning, begge med et indeks på knap 140. For unge arbejdsløse på 15-19 år er det samlede indeks for hele befolkningen væsentlig højere, nemlig 467, dog er det ikke her muligt særskilt statistisk at registrere udlændinge, side 16.

Samlet må man i øvrigt konstatere, at aldersfordelingen relativt giver en overvægt for **efterkommere**, både i aldersgruppen 15-19 og 20-29 år, og at efterkommere på den anden side udgør en meget ringe del af hele befolkningen, jfr. ovenfor, hvorfor tallene bør fortolkes med megen forsigtighed.

Landsforeningens Meddelelse 15/1998

Vold - Betinget straf - Samfundstjeneste

Straffelovens § 56, § 62, § 244 og § 248

Fem unge mænd på 16 - 19 år var tiltalt bl.a. for vold ved at have overfaldet O med adskillige slag og spark mod hovedet og kroppen. Ingen af dem var tidligere straffet for vold. Samfundstjenestedomme til de ældste, betinget hæftestraf til den 16-årige og strafbortfald efter § 248, der alene havde skubbet, da de andre "havde lagt" hans kammerat ned. Sidstnævnte blev imidlertid straffet for et tidligere graffiti-forhold.

Retten i Tåstrup SS 1026/97, 16/1 1998

A på 19, B på 18, C på 18, D på 16 og E på 18 år var tiltalt

- 1) A hærværk på en togvogn, graffiti med skader på 5.000 kr. A var tidligere dømt for hærværk både efter § 291, stk. 1 og 2.
- 2) B for et mindre butikstyveri.

- 3) Alle de tiltalte for vold efter § 244 ved i april 1997 i forening med F, hvis sag var afgjort, på et stisystem at have tildelt O adskillige slag og spark mod hovedet og kroppen.
- 4) C for et indbrudsforsøg på en institution (der meget passende hed Impulsen).

A og B havde forstraffe for berigelseskriminalitet og hærværk, A en betinget dom uden straffastsættelse, B tiltalefrafald og bøder. E bøder for brugstyveri og hærværk.

Vedrørende voldsforholdet lagde retten til grund, at A alene havde skubbet O, da denne "havde lagt" A's kammerat K ned. Retten fortsatte:

"Uanset skub er vold, ses denne vold at være udøvet i starten af slagsmålet, hvor tiltaltes kammerat lå nederst. Som følge heraf finder retten forholdet kan henføres under straffelovens § 248, og at straffen derfor kan bortfalde."

B havde tildelt O et spark i maven i begyndelsen af O's slagsmål med K, hvor sidstnævnte lå nederst, og B derfor ville komme ham til hjælp.

C havde sparket O et ikke nærmere angivet antal gange på kroppen. Det var på et fremskredent tidspunkt i slagsmålets forløb, hvor O ikke længere havde overtaget. Det var således ikke for at komme K til hjælp.

D havde sparket O ikke under fem gange bagi i den allersidste fase af slagsmålet, angiveligt efterfulgt af D's opfordring til de andre om at stoppe slagsmålet.

Det var E, der var den hovedansvarlige for, at slagsmålet kom i gang, idet E tildelte O et slag i ansigtet, efter O's forklaring med knytnæve.

Der var erkendelse i de øvrige forhold.

A fik som fællesstraf 60 dages betinget fængsel for graffitien.

B for vold og tyveri samfundstjeneste i 80 timer, idet anvendelse af helt betinget dom ikke fandtes tilstrækkelig.

C for vold og tyveri samfundstjeneste i 120 timer, idet anvendelse af helt betinget dom ikke fandtes tilstrækkelig.

D på 16 år fik betinget hæfte i 60 dage, henset til hans unge alder samt det forhold, at han havde taget initiativet til at stoppe slagsmålet.

E fik samfundstjeneste i 120 timer, idet anvendelse af helt betinget dom ikke fandtes tilstrækkelig.

Samfundstjenestedommene skulle afvikles inden for en prøvetid af henholdsvis 6 og 8 måneder.

Den betingede straf til den 16-årige var bl.a. med vilkår om hjælpeforanstaltninger til unge.

Landsforeningens Meddelelse 16/1998

Retshåndhævelse, lovlig - Trusler

Straffelovens § 13, stk. 3 og § 266

T på 19 år holdt en knivbevæbnet tyv tilbage ved selv at åbne en foldekniv og holde den langs sin ene side. Retten fandt - i modsætning til politiet - at det ikke overskred grænserne for det forsvarlige og frifandt for trusler, men idømte en bøde for overtrædelse af våbenloven, idet foldekniven havde en klinge, der oversteg 7 cm.

Københavns Byrets 20. afd., nr. 8825/97, 13/11 1997

T på 19 år var tiltalt for overtrædelse af straffelovens § 266 ved på en måde, der var egnet til hos A at fremkalde alvorlig frygt for eget eller andres liv, helbred eller velfærd, at have truet med et foretage en strafbar handling, idet tiltalte på Jagtvej holdt en udslået foldekniv mod A's hals og udtalte, at han ville stikke A, hvis denne ikke forblev på stedet.

I forhold 2 overtrædelse af våbenlovens § 10 ved på samme tid og sted at have båret en foldekniv, hvis klinge oversteg 7 cm.

Anklagemyndigheden nedlagde under domsforhandlingen påstand om, at T blev frifundet for at have fremsat den beskrevne udtalelse, men påstod i øvrigt dom efter anklageskriftet.

Der var påstand om hæftestraf, som kunne gøres betinget. T påstod frifindelse i forhold 1, men erkendte de faktiske omstændigheder i forhold 2. T var ustraffet.

Byretten bemærkede:

"Efter tiltalte og vidnet A's stort set samstemmende forklaringer lægger retten til grund, at tiltalte rettede henvendelse til vidnet, der havde begået tyveri, med henblik på at fastholde vidnet, indtil politiet kom til stede, at vidnet, der havde en kniv i en skede ved sit bælte, forsøgte at løbe væk, at tiltalte som følge heraf tog fat i vidnet, der fortsat forsøgte at undløbe, og trak vidnet med hen til et læskur samtidig med, at tiltalte råbte, at politiet skulle tilkaldes, at tiltalte anbragte vidnet i et hjørne af læskuret, således at vidnet sad ned, og tiltalte stod bøjet over vidnet, at tiltalte efter vidnets opfordring løsede sit greb i vidnets tøj, og at tiltalte herunder fremtog en foldekniv, som tiltalte åbnede, således at vidnet kunne se den, og herefter holdt den langs sin ene side. Idet retten endvidere efter såvel tiltaltes som vidnets forklaring kan lægge til grund, at tiltalte fremtog kniven og holdt den på den angivne måde som led i den fortsatte fastholdelse af vidnet, indtil politiet kunne komme til stede, og idet tiltaltes handlemåde under de foreliggende omstændigheder ikke findes at overskride grænserne for det forsvarlige ved en fastholdelse med dette øjemed, findes tiltaltes handlinger med kniven at være omfattet af straffelovens § 13, stk. 3. Tiltalte vil derfor være at frifinde.

Ad forhold 2:

Idet tiltalte har erkendt at have besiddet den omhandlede kniv, og idet en besiddelse heraf under de foreliggende omstændigheder ikke har haft noget lovligt formål, findes tiltalte skyldig i overensstemmelse med tiltalen.

Straffen fastsættes efter lov om våben og eksplosivstoffer § 10, stk. 1, jfr. § 4, stk. 1, til en bøde på 1.000 kr., subsidiært hæfte i 6 dage."

- oo0oo -

Det offentlige kom til at afholde sagsomkostninger til forsvareren.

Landsforeningens Meddelelse 17/1998

Vold - Udvisning

Straffelovens § 244 og udlændingelovens § 24

Nordmand dømt for vold på restaurant, hvor han kastede et glas i ansigtet på K, der fik snitlæsioner, der måtte sys. Byretten frifandt for udvisningspåstanden, men det blev ændret i landsretten til udvisning i 5 år (dissens).

V.L. 2. afd. a.s. S-0587-97, 12/8 1997

T på 20 år fra Norge blev mod sin benægtelse dømt for overtrædelse af straffelovens § 244 ved i fuldskab at have kastet et delvist fyldt glas i retning mod 6 - 7 personer, der var i "tumult", men som i stedet ramte K, der stod ved baren, og som pådrog sig snitsår, der måtte sys.

Herfor blev han idømt hæfte i 40 dage.

Vedrørende udvisningspåstanden efter udlændingelovens § 24, stk. 4, bemærkede 2 dommere:

"Der foreligger ikke oplysninger om hvilken praksis, der følges i de øvrige nordiske lande med hensyn til udvisning af danske statsborgere. Under hensyn hertil og til sagens karakter finder vi ikke fuldt tilstrækkelig anledning til at tage påstanden om udvisning til følge.

1 dommer stemmer for, at påstanden om udvisning tages til følge.

Der afsiges dom efter stemmeflertal, og tiltalte frifindes herefter for påstanden om udvisning."

Anklagemyndigheden ankede til skærpelse af straffen og udvisning i 5 år.

T påstod frifindelse.

Han forklarede supplerende, at han havde drukket fra morgenen og derefter i løbet af dagen, så han var meget beruset. Han huskede ikke, hvad der skete.

Vidner forklarede, at glasset var kastet med stor kraft. K havde stadig gener i form af hovedpine. Hun havde fra en forsikring fået udbetalt erstatning svarende til en méngrad på 8%.

Landsretten udtalte:

"Det lægges efter bevisførelsen for landsretten til grund, at tiltalte kastede glasset og ramte K i ansigtet. Det lægges endvidere til grund, at tiltalte på kort afstand med stor

kraft kastede glasset i retning mod en del af lokalet, hvor der befandt sig så mange mennesker, at tiltalte må have indset, at det var overvejende sandsynligt, at han ville ramme nogen, således at han har handlet med det til domfældelse fornødne forsæt. Det tiltrædes herefter, at tiltalte er fundet skyldig i overensstemmelse med anklageskriftet.

Straffen findes passende bestemt til hæfte i 40 dage.

4 voterende udtaler herefter:

Efter lovovertrædelsens beskaffenhed findes betingelserne for udvisning i udlændingelovens § 24, nr. 4, at være til stede, og der ses ikke at foreligge hensyn som nævnt i udlændingelovens § 26, der taler imod udvisning. Vi finder derfor, at anklagemyndighedens påstand om udvisning bør tages til følge som nedenfor bestemt.

2 voterende udtaler:

Efter forholdets karakter finder vi ikke, at der er tilstrækkeligt grundlag for udvisning.

Vedrørende spørgsmålet om udvisning træffes afgørelse efter stemmeflertallet."

Landsforeningens Meddelelse 18/1998

Færdselsloven - Hastighed - Vejkryds - Beviser

Færdselslovens § 26 og § 41

Frifindelse for frakendelsespåstand, henset til bevistvivl med hensyn til vidnernes forklaring, alene bøde.

Retten i Nibe A-2-231/97, 18/9 1997

T var tiltalt for overtrædelse af færdselslovens § 3, stk. 1, § 26, stk. 1 og § 41, stk. 1 og 2, nr. 1 og 3, ved at have passeret et vejkryds uden at have afpasset køretøjets hastighed efter forholdene med særligt hensyn til andres sikkerhed, ligesom hastigheden ikke var passende lav i bymæssig bebyggelse og ved vejkrydset. T havde ved høj hastighed gennem krydset, hvor han havde ubetinget vigepligt og dårlige oversigtsforhold, fremkaldt en situation med nærliggende fare for skade ved påkørsel i tilfælde af tværgående trafik i krydset.

Der var påstand om betinget førerretsfrakendelse. T påstod frifindelse.

Byretten udtalte:

"Efter bevisførelsen i sagen lægger retten til grund, at tiltalte har passeret krydset ved Xvej med en hastighed, der overstiger den af ham forklarede på 20 km/t. Retten lægger her vægt på vidnerne A og B's forklaringer, sammenholdt med tiltaltes egen forklaring, der på dette punkt ikke er troværdig.

Retten finder herefter tiltalte skyldig i overtrædelse af færdselslovens § 3, stk. 1, § 26, stk. 1, og § 41, stk. 1 og 2, nr. 1 og 3.

Når imidlertid henses til vidnet B's meget usikre forklaring om tiltaltes kørsel, tiltaltes forklaring om, at han så de to vidner stå på det sted, som de selv senere angav at have stået, og at vidnerne A og B kun har set tiltalte i et kort øjeblik passere krydset, finder retten ikke, der er ført det fornødne bevis for, at tiltaltes overtrædelse af færdselslovens § 3, stk. 1, § 26, stk. 1, og § 41, stk. 1 og 2, nr. 1 og 3, er sket under så graverende omstændigheder, at betingelserne i færdselslovens § 126, stk. 1, nr. 1, jfr. § 128, om betinget frakendelse af førerretten er til stede.

Straffen fastsættes efter færdselslovens § 118, stk. 1, sammenholdt med de ovenfor anførte bestemmelser til en bøde på 1.900 kr. med forvandlingsstraf af hæfte i 6 dage.

Tiltalte frifindes for anklagemyndighedens påstand om betinget frakendelse af førerretten.

Statskassen betaler sagens omkostninger, henset til sagens udfald."

Landsforeningens Meddelelse 19/1998

Tvangstilbageholdelse - Afdelingslæges kompetence - Manglende beslutning om fortsat tilbageholdelse

Psykiatrilovens § 10

Afdelingslæge fungerede i overlægens sted med det daglige lægelige ansvar for det pågældende afsnit. Tvangstilbageholdelsen var derfor lovlig. Derimod blev den ulovlig, da der efter P's begæring om udskrivning ikke efter 24 timer var truffet afgørelse om fortsat tvangstilbageholdelse.

Københavns Byret afd. E, BS E 6132-97, 16/9 1997

P påklagede den fortsatte tvangstilbageholdelse den 11/6 1997, efter at hun var blevet tvangstilbageholdt den 26/5 1997.

Begrundelsen for tilbageholdelsen var ifølge tvangsprotokollen:

"Pt. ønsker at blive udskrevet, så hun kan tage sit eget liv. Er psykotisk med syns- og hørehallucination. Svært forpint."

Tvangsprotokollen var underskrevet af afdelingslæge A, speciallæge i psykiatri. Re-vurderingerne den 28/5 og 5/6 var ligeledes underskrevet af A.

Der var ikke i tvangsprotokollen anført noget vedrørende den 11/6 1997, men i journalen denne dag var af A anført, at P havde forlangt tvangstilbageholdelsen ophævet samtidig med, at hun ville overflyttes til åbent afsnit ... "I går forlangte hun sig udskrevet i frustration over, at hun kun havde fået terrænfrihed og ikke udgang." Der var stærk mistanke om, at hun fortsat var meget skrøbelig, betinget af et grundliggende psykotisk univers. Hun tog aktuelt afstand fra suicidale tanker. Planen var, at A ville drøfte tvangstilbageholdelsen dagen efter, hvor spørgsmålet skulle drøftes med overlæge O.

Tvangstilbageholdelsen blev ophævet den 13/6 1997, og P krævede sig udskrevet samme dag. Det blev oplyst, at P påny var indlagt efter et selvmordsforsøg.

Det fremgik af en redegørelse fra overlæge O, at P var velkendt som skizofren. Hun havde været indlagt over 30 gange. Hun blev senest indlagt 21/2 1997 og foretog under indlæggelsen flere selvmordsforsøg. Senest den 25/5 1997 gjorde hun et alvorligt forsøg på at strangulere sig. Dagen efter krævede hun sig udskrevet med henblik på at tage livet af sig selv.

Overlægen havde været på kursus den 26. og 27. maj, og afdelingslægen trådte i hans sted.

Den fortsatte tvangstilbageholdelse den 11/6 1997 blev konfereret med ham den 12/6. Han kunne ikke bekræfte, at det skete inden 24 timer, efter at P ønskede sig udskrevet.

P's advokat gjorde gældende, at tvangstilbageholdelsen den 26/5 var ulovlig, da den ikke var truffet af overlægen, jfr. § 10, stk. 1. Endvidere blev P fortsat tilbageholdt

den 11/6, uden at beslutningen herom blev truffet af overlægen inden 24 timer, jfr. § 10, stk. 3, 1.pkt.

Byretten fastslog på baggrund af de lægelige oplysninger og P's forklaring, at hun var sindssyg under tvangstilbageholdelsen og til nærliggende og væsentlig fare for sig selv. Der måtte levnes plads for et lægeligt skøn for, hvornår patienten ikke længere var til væsentlig fare for sig selv. De materielle betingelser for tvangstilbageholdelse i § 5, nr. 2, havde været opfyldt under hele tvangstilbageholdelsen.

Vedr. det formelle udtalte byretten:

"For så vidt angår tvangstilbageholdelsens formelle lovlighed bemærkes, at retten efter A og O's forklaringer lægger til grund, at A i O's fravær fungerer i hans sted. Beslutning om tvangstilbageholdelsen den 26. maj 1997 er således truffet af den læge, der den dag havde det lægelige ansvar for det afsnit, hvor P var indlagt. Tvangstilbageholdelsen den 26. maj findes derfor lovlig, jfr. lov om frihedsberøvelse og tvang i psykiatrien § 10, stk. 1. Efter A's journalnotat af 11. juni 1997 forlangte P sig udskrevet allerede den 10. juni 1997. Da der ikke er gjort notat i tvangsprotokollen om andet, lægges det til grund, at overlægen ikke traf afgørelse om fortsat tvangstilbageholdelse inden 24 timer, hverken efter at P havde forlangt sig udskrevet den 10. juni, eller da hun påny fremsatte kravet den 11. juni, således som det kræves efter lov om frihedsberøvelse og tvang i psykiatrien § 10, stk. 3. Tvangstilbageholdelsen af P har derfor af denne grund været ulovlig fra den 10. juni 1997.

THI KENDES FOR RET:

Tvangstilbageholdelsen af P i perioden fra den 26. maj 1997 til den 10. juni 1997 var lovlig. Den fortsatte tvangstilbageholdelse efter den 10. juni 1997 var ulovlig."

Landsforeningens Meddelelse 20/1998

Politivedtægten - Bagatelsager - Advarsel - Procesbevilling

Retsplejeloven § 937 og § 962.

T var tiltalt efter politivedtægten for i spirituspåvirket tilstand at have sparket til en container og knust en rude i en butik. Bøde i byretten. T ankede med Procesbevillingsnævnets tilladelse til landsretten, der efter en omhyggelig bevisførelse fandt, at sagen var egnet til at blive afgjort med en advarsel. Byretsdommen blev herefter ophævet, og statskassen betalte sagens omkostninger for begge retter.

Ø.L. 2 afd. a.s. nr. S-0133-97, 26/11 1997.

T på 27 år var som ovenfor beskrevet tiltalt efter politivedtægten. Han nægtede sig skyldig. To politiassistenter afgav forklaring, og byretten fandt det efter de afgivne vidneforklaringer bevist, at T havde forset sig som beskrevet i anklageskriftet. Straffen blev en bøde på 750 kr. med forvandlingsstraf af hæfte i 4 dage.

T ankede med Procesbevillingsnævnets tilladelse til landsretten med påstand om frifindelse. Vidner var igen de to politiassistenter samt A, der var blevet frifundet for samme tiltale om rudeknusning af bevismæssige grunde. Byretten havde vedr. A lagt til grund, at A og T ikke sparkede til den opstillede container, men blot smed en flaske op i den, ligesom det ikke fandtes bevist, at A optrådte så påvirket, at det kunne give anledning til ulempe for andre.

Landsretten gengav herefter kort vidnernes forklaring (udeladt af referatet) og fortsatte:

"Landsretten skal udtale:

Landsretten finder efter omstændighederne sagen egnet til at kunne afgøres med en advarsel. Tiltalte har herefter i et retsmøde den 19. november 1997 erklæret sig villig til at modtage en advarsel for overtrædelse af politivedtægten for Svendborg politikreds § 4 for at have færdedes i spirituspåvirket tilstand.

Landsretten har herefter tildelt tiltalte en advarsel.

Dommen vil herefter være at ophæve."

Statskassen kom til at betale sagens omkostninger for begge retter.

- 00000 -

Redaktøren tilføjer, at små sager undertiden får en overordentlig grundig behandling.

Der har i alle tilfælde været mindst én jurist, dommeren, tilstede i byretten og herudover enten en politianklager eller egentlig politifuldmægtig.

Så har en juridisk medarbejder under kyndigt tilsyn gennemgået sagen i Procesbevillingsnævnet og skrevet en fyldig indstilling, der er blevet gennemgået på et møde under deltagelse af en højesteretsdommer, en landsdommer, en byretsdommer, en professor, en advokat samt personale fra Procesbevillingsnævnets sekretariat.

T har så fået en advokat beskikket, og i landsretten har forsvarer, anklager og tre landsdommere haft lejlighed til at udspørge T og de tre vidner.

Stor ståhej for næsten ingenting.

Landsforeningens Meddelelse 21/1998

Anklageskrifter - Politivedtægten

Retsplejelovens § 831

Upræcis tiltale i politivedtægtssag førte til frifindelse.

Københavns Byrets 1. afd. nr. 25/97, 22/9 1997

T var tiltalt for overtrædelse af politivedtægtens § 65, stk. 1, jfr. § 3, stk. 1 ved lørdag den 19. oktober 1996 kl. 14.55 i krydset Vester Fælledvej - Alsgade at have udvist fornærmelig optræden, idet han fremkom med generende bemærkninger til det tilstedeværende politipersonale.

Der var påstand om bødestraf. T nægtede sig skyldig. Retten bemærkede:

"Under hensyn til, at anklageskriftet ikke indeholder sådanne angivelser, som kræves til det påtalte forholds tilstrækkelige og tydelige betegnelse, finder retten ikke, at anklageskriftet opfylder kravene i retsplejelovens § 831, stk. 1. Herefter frifindes tiltalte."

Landsforeningens Meddelelse 22/1998

Narkotika - Opbevaring

Straffelovens §191

Opbevaret 206 g heroin, samt besiddelse af skydevåben. Byretten idømte 2 års fængsel, landsretten nedsatte straffen til 1 år og 8 måneder (dissens for stadfæstelse).

Ø.L. 5 afd. a.s. S-2979-97, 20/3 1998

T på 40 år var tiltalt for overtrædelse af straffelovens § 191 ved i et par måneder på sin bopæl at have besiddet mindst 206,2 g heroin med henblik på videreoverdragelse,

samt ved yderligere at have været i besiddelse af 8,11 g heroin med henblik på videreoverdragelse.

I forhold 2 hæleri med hensyn til et jagtgevær, samt våbenlovsovertrædelse i forhold 3 ved at have været i besiddelse af et jagtgevær, en pumpgun, en håndgranat og 15 stk. haglpatroner.

T kunne i forhold 1 alene erkende besiddelsen af de 8 g til eget forbrug, han nægtede hæleri, og i forhold 3 nægtedes håndgranaten.

T var tidligere i 1995 bl.a. straffet for lov om euforiserende stoffer med en bøde.

Retten forkastede T's først under domsforhandlingen fremkomne forklaring om, at et regnskab skulle være et spilleregnskab, og lagde til grund, at T havde opbevaret de 206 g heroin, og således at stoffet i samme tidsrum var blevet videreoverdraget. De 8 g var henset til T's forbrug og økonomiske forhold i hans besiddelse delvis med henblik på videreoverdragelse.

Han blev frifundet for hæleriet, men blev dømt for hele våbenlovsforholdet inkl. håndgranaten. Straffen blev udmålt til 2 års fængsel.

T ankede med endelig påstand om frifindelse for påstanden om, at de 8 g heroin var i T's besiddelse med henblik på videreoverdragelse.

Anklagemyndigheden påstod skærpelse, men udtalte sig ikke imod, at det blev lagt til grund, at T's besiddelse af 8 g heroin var til eget forbrug.

Landsretten fulgte parternes påstand m.h.t. de 8 g.

4 voterende ville nedsætte straffen til fængsel i 1 år og 8 måneder. To ville stadfæste byrettens dom.

Landsforeningens Meddelelse 23/1998

Ransagning - Ulovlig - Ikke afvisning af straffesag.

Retsplejelovens § 797, § 798, § 842 og § 968

I sag efter dyreværnsloven om vanrøgt af husdyr var den af politiet foretagne ransagning ulovlig, idet der ikke kunne antages at være nogen øjensynlig fare for, at øjemedet ville forspildes ved afventen af retskendelse. Det kunne imidlertid ikke føre

til straffesagens afvisning, at den foretagne ransagning var ulovlig. Kæremålet førte til udsættelse af domsforhandlingen.

V.L. 7 afd. S-2748-95, 22/12 1995.

Der var rejst tiltale mod T for overtrædelse af dyreværnsloven på grund af vanrøgt af en kvægbesætning. Kort forud for domsforhandlingen påstod forsvareren sagen afvist i medfør af § 842, jfr. § 927, da sagen i det hele beroede på en ulovlig ransagning.

Politimesteren protesterede mod afvisningspåstanden og anførte bl.a., at det rejste spørgsmål var, om der var foretaget en ulovlig ransagning. Det var de efter anklagemyndighedens opfattelse, henset til den anmeldelse, der var indgivet om, at der lå døde og afkræftede dyr i stalden. Desværre havde man ikke fået tilkaldt vidner, ligesom det måtte beklages, at der ikke var foretaget indberetning til dommeren inden 24 timer.

Dommeren fandt ikke, at politiet havde været berettiget til uden forudgående retskendelse at foretage ransagning hos T efter retsplejelovens regler, idet der ikke kunne antages at være øjensynlig fare for, at øjemedet med en sådan ransagning ville forspildes ved afventelse af en evt. retskendelse.

Det var en kritisabel fejl, at politiet foretog ransagning uden samtykke fra den, hos hvem ransagningen blev foretaget, uden tilkaldelse af vidner og uden indberetning til retten inden 24 timer.

Det anførte kunne ikke i nærværende sag føre til afvisning. Retten fortsatte:

"Det bemærkes herved, at sagen efter det fremkomne startede på grundlag af en privat anmeldelse til politiet. Efter indholdet af anmeldelsen, som denne fremstår i politirapporten, kan det ikke entydigt fastslås, at politiets tilstedekomst på ejendommen den 4. april 1995 alene skete i straffeprocessuel hensigt og ikke tillige under hensyn til dyreværnslovens § 24.

Tiltalen er efter det foreliggende herudover i det væsentlige rejst på grundlag af undersøgelser foretaget efter den 4. april 1995. Endelig bemærkes, at det, når henses til det påståede retsbruds karakter og grovhed over for den krænkelse, tiltalte måtte anses for udsat for ved en ulovlig ransagning, ikke kan føre til, at en straffesag på baggrund af en sådan ransagning alene af denne grund skal afvises."

Kendelsen blev påkæret, og forsvareren bad om udsættelse af domsforhandlingen. Anklagemyndigheden ønskede ikke at erklære sig herimod, hvorefter dommeren besluttede at afvente afgørelsen i kæremålet.

Landsretten udtalte:

"Af de grunde, der er anført i kendelsen, tiltrædes det, at betingelserne i retsplejelovens § 797, stk. 2, nr. 2, for at foretage ransagning uden forudgående retskendelse ikke har været opfyldt, og at ransagningen i øvrigt er gennemført uden iagttagelse af reglerne i retsplejelovens § 797, stk. 3, og § 798, stk. 3. De begåede fejl findes imidlertid af de af byretten anførte grunde ikke at burde medføre sagens afvisning."

- 00000 -

Forsvareren tilføjer: "Klienten fik en dom på 10 dages hæfte, som han modtog. Spørgsmålet om indsigelsen mod benyttelse af de ulovligt tilvejebragte bevismidler blev derfor ikke prøvet ved landsretten."

Bogomtale - Viktimologi af Beth Grothe Nielsen og Annika Snare

Undertitlen er "Om forbrydelsens ofre: teori og praksis". Bogen er den første på dansk om læren om ofret, og den gennemgår viktimologiens historie og omtaler en række forskellige teorier om forholdet mellem offer og gerningsmand.

I kapitel 4 gennemgås Offerbevægelserne, herunder med omtale fra side 90 af bl. a. Joan-Søstrene og Landsforeningen Børns Vilkår. I kapitel 5 bl. a. konfliktråd og deret beskedne - danske - erfaringer fra side 122. Et forsøg blev gennemført over 13 måneder i København, Holstebro, Sønderborg og Svendborg. Der blev udvalgt 14 mæglere, men det lykkedes kun at få behandlet fire sager i den pågældende periode.

Mod slutningen af bogen, side 163 ff, spørges der - lidt polemisk - "Hvem er ofrenes bedste ven?" og der refereres nogle sider længere henne en række udtalelser fra danske folketingspolitikere. Et af partierne "er af den opfattelse, at hovedårsagen til den nuværende situation [med stigende voldskriminalitet] skyldes de sidste 20 års pladderhumanistiske indstilling til kriminaliteten".

Bogen indeholder en litteraturfortegnelse og et personregister. Den er på 184 sider hæftet fra Aarhus Universitetsforlag, kr. 158. Bogen kan anbefales.

Bogomtale - "Med lov..." Retsvidenskabelige betragtninger

I anledning af dekan for Det juridiske Fakultet ved Københavns Universitet, professor Vagn Greves 60 års fødselsdag i marts, har fakultetets lærere udgivet en bog, redigeret af *Jørn Vestergaard* og *Flemming Balvig*, med artikler inden for bl.a. det strafferetlige og kriminalistiske felt, men også tilgrænsende interesser, f.eks.

- Overvågning af medarbejdernes Internetkommunikation, af *Mads Bryde Andersen*.
 - DNA-registrering i forbindelse med behandling, af *Mette Hartlev*.
 - Bioteknologi - straf og styring, af *Linda Nielsen*.
 - Konfliktråd, tribunaler og sandhedskommissioner, af *Vibeke Vindeløv*
- samt naturligvis artikler af redaktørerne.

I indledningen hyldes fødselaren bl.a. for sine betydningsfulde redaktionelle hverv:

"Mangen en forfatter kender hans hjælpsomhed, når det gælder kommentarer til artikeludkast, og ikke så få har med hans velvillige bistand fået skik på såvel det indholdsmæssige som det grammatikalske og ortografiske."

Bidragyderne har gjort sig umage; bogen, der er på 347 sider, indbunden, bogladepriis 375 kr. kan anbefales. Fra side 331 er en bibliografi over Vagn Greves mange publikationer.

Landsforeningens Meddelelse 24/1998

Anke - Admitteret trods oversiddelse af fristen

Retsplejeloven § 963, stk. 3, jfr § 949, stk. 2

T var indsat til afsoning på tidspunktet for domsafsigelsen. Der var en omfattende skriftveksling om, hvorvidt dommerkontoret skulle have givet en telefonisk vejledning angiveligt gående ud på, at T kunne vente med at anke, til han kom hjem fra afsoning.

Det var over for parterne tilkendegivet hvilken dag, der ville blive afsagt dom. Anklagemyndigheden bestred, at der skulle være givet den anførte telefoniske vejledning fra dommerkontoret. Fristen måtte regnes fra den dag, det var tilkendegivet, at dommen blev afsagt. Der var ingen forpligtelse til at bringe T tilstede, da han ikke var indsat som følge af den sag, i hvilken der skulle afsiges dom.

Forsvareren anførte bl.a.:

"at det ikke er dokumenteret, at tiltalte har modtaget ankevejledning i forbindelse med sagens optagelse til dom, og at dette i givet fald er uden betydning under hensyn til undladelsen af at bringe tiltalte tilstede ved dommens afsigelse, jfr. ovenfor, idet formålet med § 219 a, stk. 4 bl.a. må være, at ankevejledning og mulighed for anke på grund af frihedsberøvelsen skal gives i tilslutning til domsafsigelsen. Uanset tiltalte var bekendt med tidspunktet for domsafsigelsen, er det stridende mod grundlæggende retssikkerhedsprincipper at tillægge dette nogen betydning for ankefristens beregning, når tiltalte på grund af fængslingen var afskåret fra at kunne være tilstede i retten, og i øvrigt først kunne modtage formel orientering om dommens resultat ved at læse sin post efter løsladelse - efter ankefristens udløb..."

Landsretten besluttede at admittere anken, jfr. retsplejelovens § 963, stk. 3, jfr. § 949, stk 2.

